

Arrest

nr. 258 183 van 14 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 16 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 oktober 2020 dient de verzoekende partij in eigen naam en in naam van haar minderjarig kind een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader, respectievelijk Belgische grootvader, de heer N.T.

1.2. Op 24 februari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.10.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vader, N.T. (...)(RR: (...)) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1^e van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene legde stukken voor waarmee hij het ten laste zijn, ditmaal van zijn vader, van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken opnieuw ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene, reeds voorafgaand aan de aanvraag en tot op heden, zelf geruime tijd tewerksteld is. Dit werd in het verleden ook reeds opgemerkt. Om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat bovendien ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Noch kan blijken dat referentiepersoon in staat zou zijn betrokkene en zijn zoon ten laste te nemen. Echter gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat zij op de hoogte zijn van uw tewerkstelling en dat het onvermogen in het land van herkomst onbewezen blijft. Na ettelijke jaren is het aannemelijk dat betrokkene dit dus niet kan aantonen. Het heeft dus geen zin aanvragen te blijven indienen.

Evenwel dient te worden opgemerkt dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden evenwel niet verder onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. “

1.3. Op 24 februari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van het kind van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.10.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn grootvader, N.T. (...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter juncto art. 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

De vader van betrokkene, N.A. (...) (RR: (...)) heeft heden het verblijfsrecht niet verkregen. De aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de vader. Het is dan ook redelijk te stellen dat vader en kind de intentie hebben zich gezamenlijk in België bij de grootvader van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de vader. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de vader te scheiden.

Voor zover betrokkene wel degelijk de bedoeling zou hebben, onafhankelijk van zijn eigen verblijfssituatie, het kind achter te laten bij de grootvader, dient opgemerkt te worden dat er geen officieel bewijs is (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van recht van bewaring aan de grootouders, ...) waaruit blijkt dat de grootvader effectief over het recht van bewaring beschikt. Overeenkomstig art. 372 BW hebben ouders gezamenlijk het recht van bewaring over hun kind. Voor zover het kind ook niet bij één van beide ouders wonen, oefenen beide ouders overeenkomstig art. 374 BW nog steeds het ouderlijk gezag uit. Voor zover de ouders dit wensen over te dragen aan iemand anders, dient dit door de rechtbank gehomologeerd te worden (art. 392 BW). De rechtbank zal beslissen in het belang van de kinderen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden van art. 40ter. Het recht op verblijf wordt geweigerd. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid wat volgt:

“Het verzoekschrift werd laattijdig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.

Overeenkomstig artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissingen van 24 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze

beslissingen werden aan verzoekende partij betekend op 15 maart 2021. De betekening op 15 maart 2021 blijkt uit de bijlagen toegevoegd aan huidige nota met opmerkingen.

De beroepstermijn begint te lopen op 16 maart 2021. De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift betrof derhalve 14 april 2021. Het beroep werd echter ingediend op 16 april 2021.

Gelet op bovenstaande is verwerende partij de mening toegedaan dat het door verzoekende partij ingestelde beroep onontvankelijk is.

Daarnaast stelt verzoekende partij te handelen als vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.

Artikel 35, § 1, tweede lid en § 2 van het WIPR stelt als volgt:

“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”. § 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft. Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet”.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft in principe echter enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171 en RvV AV 2 maart 2010, nr. 39 686). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk moeten optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kind, tenzij verzoekende partij aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

Er blijkt op geen enkele wijze dat verzoekende partij het exclusieve ouderlijke gezag zou hebben over het minderjarig kind noch waarom de vader niet samen met de moeder het kind kan vertegenwoordigen in de huidige procedure.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het beroep onontvankelijk is.”

3.2. In haar synthesesmemorie repliceert de verzoekende partij als volgt:

“Verwerende partij stelt in haar memorie enerzijds dat het verzoekschrift laattijdig werd ingediend en bijgevolg onontvankelijk ratione temporis én anderzijds dat verzoeker niet aantoont dat hij het exclusieve ouderlijke gezag zou hebben over zijn minderjarige zoon noch waarom hij niet samen met de moeder van zijn zoon deze kan vertegenwoordigen in de huidige procedure én hierdoor het beroep ook onontvankelijk zou zijn.

Wat de opgeworpen onontvankelijkheid ratione temporis betreft : verzoeker tekende in casu per aangetekend schrijven met posttempel 13.04.21 beroep aan doch kreeg dit van de postdiensten dd. 16.04.21 geretourneerd met vermelding adres onvolledig/onjuist waarop verzoeker per kerende dd. 16.04.21 zijn beroep andermaal per aangetekende post verzond alsook aldan kopie van de envelop van de aangetekende zending dd. 13.04.21 bijvoegde (zie stuk 3).

Wat de opgeworpen onontvankelijkheid qualitate qua betreft : verzoeker tekende m.b.t. de vorige 3 RVV- procedures steeds beroep aan in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger over zijn minderjarige kind, N.D. (...), én nooit werden zijn beroepen onontvankelijk verklaard o.b.v. dit aspect (zie RVV- arresten nr. 201.849 dd. 29.03.18, nr. 217.302 dd. 22.02.19 én nr. 236.300 dd. 02.06.20).

Verzoeker volhardt bijgevolg in zijn aangevoerde middelen én in zijn beroep tot nietigverklaring.”

3.3. De Raad wijst erop dat volgens artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het beroep dient te worden ingesteld binnen een termijn van dertig dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. De termijn van dertig dagen bepaald in voormelde wetsbepaling is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De bestreden beslissingen werden de verzoekende partij op 15 maart 2021 betekend.

Indien 15 maart 2021 als datum van kennisgeving wordt beschouwd, is voornoemde datum de *dies a quo* die niet in de termijn wordt begrepen (cf. artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet). De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag (cf. artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet). De beroepstermijn neemt een aanvang op dinsdag 16 maart 2021. Derhalve was woensdag 14 april 2021 de laatste nuttige dag.

De verzoekende partij heeft haar verzoekschrift een eerste maal aangetekend opgestuurd naar de Raad op dinsdag 13 april 2021 met de foutieve vermelding op de enveloppe van de postcode '1000 Brussel' in plaats van '1030 Brussel'. Deze zending werd door bpost terug aangeboden aan de verzoekende partij met een bpoststicker waarop vermeld staat dat de zending onbestelbaar is wegens "*adres onvolledig/onjuist*". Op 16 april 2021 heeft de verzoekende partij het verzoekschrift nogmaals aangetekend opgestuurd naar de Raad met de vermelding van de juiste postcode, waarbij zij ook een kopie voegde van de originele enveloppe van de oorspronkelijke aangetekende zending van 13 april 2021 met daarop ook de bovenvermelde bpoststicker.

Er kan worden aanvaard dat de foutieve vermelding op de enveloppe van de postcode '1000 Brussel' in plaats van '1030 Brussel' een materiële misslag betreft. Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij op diligente wijze heeft gehandeld door, na het kennisnemen van het feit dat het adres op de aangetekende zending van 13 april 2021 foutief was, op 16 april 2021 opnieuw het verzoekschrift naar de Raad te verzenden, ditmaal met de vermelding van de juiste postcode. Gelet op het voorgaande en in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake het recht van toegang tot de rechter, inzonderheid het arrest vzw L'Erablière van 24 februari 2009, is de Raad van oordeel dat de strikte toepassing van de in artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervatte ontvankelijkheidsvereiste er *in casu* toe zou leiden dat het recht op toegang tot de Raad wordt beperkt op een wijze die niet in evenredigheid staat met het doel dat met deze ontvankelijkheidsvereiste wordt nagestreefd, zijnde de rechtszekerheid en een behoorlijke rechtsbedeling (cf. RvS 12 januari 2017, nr. 237.013).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid wordt verworpen.

3.4. Voor zover het beroep ingediend wordt door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, acht de Raad het beroep onontvankelijk.

Uit geen enkel stuk blijkt immers dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind in onderhavig beroep.

Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht : "*De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd*".

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij *in casu* de verzoekende partij aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat de verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekende partij voert in haar synthesememorie in een enig middel de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 40bis, §2, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing m.b.t. N.A. (...) voorhoudt dat hij reeds geruime tijd tewerkgesteld is én daardoor niet ten laste kan zijn van de referentiepersoon, in casu zijn Belgische vader, de heer N.T. (...) (RR. (...));

aangezien de heer N.A. (...) bij aanvang van zijn verblijf in België weldegelijk geen eigen inkomsten had en aldan ten laste was van zijn Belgische ouders;

./.

aangezien de heer N.A. (...) logischerwijze hier zo spoedig als mogelijk wenste te integreren én ingevolge zijn tijdelijk legaal verblijfstatuut in de mogelijkheid was benevens taalcursussen Nederlands ook de navolgende beroepsopleidingen te volgen:

- basis metaal;
- basis lassen;
- basis elektriciteit;
- Elektrisch opbouwinstallaties 1;
- Elektrisch opbouwinstallaties 2;
- Industriële Installaties;
- Industriële Elektriciteit;
- Basisveiligheid VCA.

aangezien hierdoor de heer N.A. (...) zich schoolde tot een gekwalificeerd onderhoudselektricien en hij in die hoedanigheid dd. 11.09.17 op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur in dienst werd genomen door de BVBA ELEKTRO CLEYS uit SINT-NIKLAAS (KBO- nr 0453804996);

aangezien de werkgever van de heer N.A. (...) zeer tevreden is over hem én hij hem absoluut in zijn functie - hetwelke een knelpuntberoep is in het kader van de SINGLE PERMIT/GECOMBINEERDE VERGUNNING-procedure - wil behouden, diende hij terzake een aanvraag in;

aangezien deze aanvraag dd. 17.12.20 echter door de DIENST ECONOMISCHE MIGRATIE zonder gevolg werd geplaatst met als reden :

" De kandidaat-werknemer heeft geen toelating tot arbeid nodig. Hij is in het bezit van een Attest van Immatriculatie met vermelding arbeidsmarkt : onbeperkt." (zie stuk 2).

aangezien dit echter een zeer eigenaardige redenering is omdat weliswaar de toelating tot arbeid voor de heer N.A. (...) onbeperkt is doch de onderliggende verblijfstitel, zijn immatriculatie-attest A, slechts precair is én het juist de bedoeling van de werkgever van de heer N.A. (...) was om via de SINGLE PERMIT-procedure voor hem een BIVR type A te bekommen waardoor de werkgever tenminste de zekerheid kon bekommen dat hij zijn werknemer, dewelke een knelpuntberoep uitoefent waarvan het niet betwist wordt dat op de interne arbeidsmarkt er bijna geen valabele kandidaten voor te vinden zijn zodat ingeval van intrekking van het verblijfstatuut van de heer N. (...) de werkgever diens arbeidsovereenkomst zou moeten be-eindigen doch dan geconfronteerd zou worden met het feit dat de vervanging van de heer N. (...) zeer moeilijk zou zijn met alle schadelijke gevolgen voor het bedrijf vanden, met een grotere zekerheid kan blijven tewerkstellen;

aangezien de heer N.A. (...) aldus een vicieuze verblijfsrechtelijke cirkel is terechtgekomen, dewelke in het kader van huidige procedure familiehereniging zou kunnen doorbroken door de heer N.A. (...) in het bezit te stellen van een BIVR-type F;

dat de bestreden beslissing m.b.t. N.A. (...) dit echter niet heeft gedaan - ook al blijkt uit de motivering dat DVZ weldegelijk op de hoogte is van de duurzame én stabiele tewerkstelling van de heer N.A. (...) - én aldus blijkt geeft van een onvolledige feitenvinding alsook een verregaand gebrek aan realiteitszin;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissingen van 24.02.21 m.b.t. N.A. (...) dan ook niet alleen artikel 52 van het K.B. van 08.10.1981 én artikel 40 bis §2, 3° en 40ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

dat de bestreden beslissing m.b.t. N.C. (...) in hoofdzaak gemotiveerd is o.b.v. de verblijfsweigeringsbeslissing, dewelke zijn vader N.A. (...) heeft bekomen én aangezien deze - gelet op het bovenstaande - dient vernietigd te worden, dient dit eveneens te worden beslist voor wat betreft de bestreden beslissing m.b.t. N.D. (...);"

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en de artikelen 40bis, §2, 3° en 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, dat zij de gezinshereniging aanvraagt met haar vader, N.T. van Belgische nationaliteit. Er wordt gemotiveerd dat de bepalingen van artikel 40bis, §2, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn, dat het aldus dient te gaan om bloedverwanten in neergaande lijn die jonger zijn dan 21 jaar of ten hunnen laste zijn, dat bovendien de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij stukken voorlegde waarmee zij het ten laste zijn van haar vader van in het herkomstland wil aantonen, dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van het ten laste zijn, dat ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken opnieuw ontoereikend zijn, uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij, reeds voorafgaand aan de aanvraag en tot op heden, zelf geruime tijd tewerkgesteld is, dat dit in het verleden ook reeds werd opgemerkt, dat om van gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene men ten laste dient te zijn van de referentiepersoon, dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit hier het geval is, dat het dossier bovendien ook geen sluitende bewijzen bevat dat de verzoekende partij reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine, dat noch kan blijken dat de referentiepersoon in staat zou zijn de verzoekende partij en haar zoon ten laste te nemen, dat echter gezien de tewerkstelling van de verzoekende partij reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat zij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, deze argumenten in huidige beslissing niet verder worden uitgewerkt. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging en vestigt de aandacht erop dat zij op de hoogte is van de tewerkstelling van de verzoekende partij en dat het onvermogen in het land van herkomst onbewezen blijft, dat na ettelijke jaren het aannemelijk is dat de verzoekende partij dit dus niet kan aantonen, dat het dus geen zin heeft aanvragen te blijven indienen.

In casu verwijst de tweede bestreden beslissing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en de artikelen 40bis, §2, eerste lid 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht

op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, dat zij de gezinshereniging aanvraagt met haar grootvader, N.T. van Belgische nationaliteit. Er wordt gemotiveerd dat artikel 40*bis*, §2, eerste lid 3° stelt dat als familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd de bloedverwanten in neergaande lijn die jonger zijn dan 21 jaar of ten hunnen laste zijn, dat de vader van het kind, heden het verblijfsrecht niet heeft verkregen, dat de aanvraag van het kind gezamenlijk werd gedaan met de aanvraag van de vader, dat het dan ook redelijk is te stellen dat vader en kind de intentie hebben zich gezamenlijk in België bij de grootvader van het kind te vestigen, dat in die zin het kind de verblijfssituatie van de vader volgt, dat het niet in het belang van de minderjarige is om het van de vader te scheiden, dat voor zover de verzoekende partij wel degelijk de bedoeling zou hebben, onafhankelijk van haar eigen verblijfssituatie, het kind achter te laten bij de grootvader, opgemerkt dient te worden dat er geen officieel bewijs is (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van recht van bewaring aan de grootouders, ...) waaruit blijkt dat de grootvader effectief over het recht van bewaring beschikt, dat overeenkomstig artikel 372 BW ouders gezamenlijk het recht van bewaring hebben over hun kind, dat voor zover het kind ook niet bij één van beide ouders woont, beide ouders overeenkomstig artikel 374 BW nog steeds het ouderlijk gezag uitoefenen, dat voor zover de ouders dit wensen over te dragen aan iemand anders, dit door de rechtbank gehomologeerd dient te worden (artikel 392 BW), dat de rechtbank zal beslissen in het belang van de kinderen, dat het kind dan ook niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40*ter*, dat het recht op verblijf wordt geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motiveringen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40*bis* *juncto* artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40*ter*, eerste lid *juncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor zichzelf en haar minderjarig kind een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van hun vader, respectievelijk grootvader, een Belgische onderdaan.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

4.6. *In casu* besloot de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en aldus het verblijfsrecht als familielid van een Belg niet kan genieten.

In de eerste bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij, reeds voorafgaand aan de aanvraag en tot op heden, zelf geruime tijd tewerkgesteld is, dat dit in het verleden ook reeds werd opgemerkt, dat om van gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene men ten laste dient te zijn van de referentiepersoon, dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit hier het geval is.

4.7. De verzoekende partij betoogt dat zij bij de aanvang van haar verblijf in België wel degelijk geen eigen inkomsten had en alsdan ten laste was van de Belgische ouders.

De Raad wijst erop dat de redactie van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen ook voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van haar vader. Er is immers in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn *“die te hunnen laste zijn”*. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat de verzoekende partij de volwassen zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen uitsluitend zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong.

De verzoekende partij betwist niet dat zij een eigen inkomen heeft.

De Raad acht het geenszins foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. De verzoekende partij diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Zij toont dan ook met haar betoog dat zij hier zo spoedig mogelijk wenste te integreren en zij ingevolge haar tijdelijk legaal verblijfsstatuut in de mogelijkheid was benevens de taalcurssussen Nederlands ook beroepsopleidingen te volgen, dat zij zich hierdoor schoolde tot een

gekwalficeerd onderhoudselektricien en in die hoedanigheid op 11 september 2017 op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur in dienst werd genomen, dat haar werkgever heel tevreden is over haar en haar absoluut in haar functie – wat een knelpuntberoep is in het kader van de single permit/gecombineerde vergunningsprocedure – wil behouden en zij zodoende ter zake een aanvraag indiende, dat haar aanvraag echter op 17 december 2020 zonder gevolg werd geplaatst met als reden dat zij geen toelating tot arbeid nodig heeft daar zij in het bezit is van een attest voor immatriculatie met vermelding arbeidsmarkt: onbeperkt, dat zij aldus in een vicieuze verblijfsrechtelijke cirkel is terechtgekomen, dewelke in het kader van huidige procedure familiehereniging zou kunnen worden doorbroken door haar in het bezit te stellen van een BIVR-type F, dat de bestreden beslissing dit echter niet heeft gedaan, ook al blijkt uit de motivering dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte is van de duurzame én stabiele tewerkstelling en aldus blijkt geeft van een onvolledige feitenvinding, niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is te oordelen dat, nu blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar vader, zij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond. Zij toont met haar betoog geenszins aan dat er sprake is van een “*verregaand gebrek aan realiteitszin*”.

De Raad wijst er nog op dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat de verzoekende partij beschikt over een duurzame én stabiele tewerkstelling, waardoor de verzoekende partij ook niet aantoonbaar dat, minstens niet verduidelijkt waarom, er sprake is van een onvolledige feitenvinding.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn, te meer de verzoekende partij zelf lijkt aan te geven dat zij een verblijf wenst te bekomen om haar tewerkstelling verder te zetten en aldus niet omdat zij ten laste is van haar Belgische vader, de “*vicieuze verblijfsrechtelijke cirkel*” te doorbreken door haar een verblijfsrecht toe te kennen wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden van de bepalingen op grond waarvan zij een aanvraag had ingediend.

In zoverre zij een verblijfsrecht wens te verkrijgen op grond van haar integratie en/of haar tewerkstelling, komt het de verzoekende partij toe de hiertoe voorziene procedures in te stellen. Gezien het *in casu* een aanvraag betrof voor een verblijfsrecht als een familielid ten laste, diende de verwerende partij niet na te gaan of de verzoekende partij een verblijfsrecht kan verkrijgen op grond van haar integratie en/of haar tewerkstelling.

De kritiek van de verzoekende partij “*aangezien dit echter een zeer eigenaardige redenering is omdat weliswaar de toelating tot arbeid voor de heer N.A. (...) onbeperkt is doch de onderliggende verblijfstitel, zijn immatriculatie-attest A, slechts precair is én het juist de bedoeling van de werkgever van de heer N.A. (...) was om via de SINGLE PERMIT-procedure voor hem een BIVR type A te bekomen waardoor de werkgever tenminste de zekerheid kon bekomen dat hij zijn werknemer, dewelke een knelpuntberoep uitoefent waarvan het niet betwist wordt dat op de interne arbeidsmarkt er bijna geen valabele kandidaten voor te vinden zijn zodat ingeval van intrekking van het verblijfstatuut van de heer N. (...) de werkgever diens arbeidsovereenkomst zou moeten be-eindigen doch dan geconfronteerd zou worden met het feit dat de vervanging van de heer N. (...) zeer moeilijk zou zijn met alle schadelijke gevolgen voor het bedrijf vanden, met een grotere zekerheid kan blijven tewerkstellen;*”, is gericht tegen de beslissing van 17 december 2020 waarbij haar aanvraag tot een single permit/gecombineerde vergunning zonder gevolg werd geplaatst en dus *in casu* niet dienstig gezien deze niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissingen.

4.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en de artikelen 40bis, §2, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.9. Nu de verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden, kan zij niet gevolgd worden dat gezien de eerste bestreden beslissing vernietigd dient te worden, dit eveneens dient te worden beslist voor wat betreft de tweede bestreden beslissing daar de tweede bestreden beslissing in hoofdzaak gemotiveerd is op basis van de verblijfsweigering ten aanzien van de verzoekende partij.

4.10. Het enig middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER